

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 43.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940158400/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

ind, og jeg synger dem før mig selv ret af Hjertens Lyst. – Der staaer i en af Poul Møllers:

Han freidig løfter Avindskjold
Mod Falsk og Løgn;
Thi Løgnen, som en evig Trold,
Gaaer af sin Grav i god Behold
Med Legioner i sin Sold,
Det næste Døgn.
Et Brodercorps paa hver en Tid,
Stod rustet til den raske Strid
Mod Løgn.

Ja, ved en Klang af Sandheds Luur
Faldt Klostret om.
Og Munken daaned i sit Skuur,
Og Nonnen flyede fra sit Buur;
Ud i vor Herres frie Natur
Hun atter kom.
Da Munken med sin Pengesæk
Sig listed over Elben væk
Til Rom!

Det er i denne Strid, »at Pigen nu vil med!» Som Nonnen flyede fra sit Buur, vil vor Aand flye fra sit Fængsel, og komme ud i vor Herres frie Natur, til Lys og Liv. Vi ville ikke usurpere noget Herredømme, men kun beherske os selv ved den frie Villies Magt, og udvikle os efter den Idee Gud har havt med os. Er det at gjøre for store Fordringer?!

Den 12te.

Her sidder jeg igjen i den Hensigt at skrive, men uden at vide hvad det egentlig skal være. Det er Graaveir og Tøveir, hvilket ikke er opmuntrende, undtagen for Ænderne, som ere i usædvanligt

godt Humeur, og snaddre, saa jeg flere Gange har raabt: »Saa vær dog stille!» uden at det hjalp det mindste til at gjøre Ende paa deres uvidige Lystighed. – Jeg troer, jeg vil give Dig en Oversigt over de Begivenheder, der i den senere Tid have udgjort Gjenstandene for Conversationen, og optaget den almindelige Interesse, til Straf fordi Du bebrejder mig, at jeg aldrig fortæller noget om hvad her passerer, og sikke for flere Anklager af den Natur.

Der har nylig været Generalforsamling blandt det kvindelige Personale i M*, for at afhandle en vigtig Sag: om Doctorens unge Kone, som ventedes dertil i de Dage, skulde kaldes Madam eller Frue. Majoriteten stemte for det Første; Minoriteten (som bestod af Een) indvendte at det var tidssparende at sige Fru Linz. De gode Damer vilde imidlertid heller have den Uleilighed, der var forbunden med Tostavelsestitelen, end give den unge Kone en Ære, som ikke tilkom hende; dermed var da Sagen afgjort, men ikke endt, thi der blev længe talt frem og tilbage derom, og vilde tales derom endnu, hvis ikke en vigtigere Begivenhed havde tiltrukket sig den almindelige Opmærksomhed. Det var, da en af Byens Uundværligste, en gammel Pige, der gik under Navn af Jomfru Karen, døde. Hun var, som sagt, en uskatteerlig Person. Saasnart Børnene i Byen vare saa store, at de begyndte at gjøre Uro i Huset, og senere med deres Leg og Snak, bleve de sendte til Jomfru Karen, hvor de lærte at læse og skrive, samt mange andre nyttige Ting, og formentlig vare under fortreffeligt Opsyn, da hun havde hundrede Børn i Forvaring paa eengang. Hvor beqvem en Indretning for Mødrene! Det var jo næsten som de ingen Børn havde, undtagen om Søndagen. Har Du nogensinde været i en Provindsby, saa kan Du forestille Dig, hvilken Opsigt hendes Død gjorde. Der blev ikke talt om andet. Skolelæreren og Kjøbmanden stredes om den Ære at besørge Begravelsestiddeligheden, og den Sidste gik da af med Seiren. Naa, det gik brillant, Smaa børn strøede Blomster, Skolelærerens Sang blev afsungen, men – Kjøbmanden fik ikke sin Tale holdt. Da han nu aldrig er raadvild, og ikke kunde finde sig i at dette kostbare Document skulde gaas tabt for Eftervedenen, indbød han Byens Honorariores til Middagsselskab, og læste Talen for dem ved denne Leilighed. – Nu, da Begravelsen er forbi, og den Interesse, den vakte, forbi med den, vide Folk ikke hvad de skulle gjøre med deres